Ik doe, belaagd door ongevraagde
feiten die ik zelf bedenk,
veel dingen die mij overkomen.
Nacht zit mij als gegoten.

Elke ster (maar beelden
herken ik niet) is mooi
weer meegenomen.

Op mijn ontoorde schedel
prijkt een hoed van makelij,
zon komt niet in mij op.

Wel bevindt zich tussen u
en mij een withete stalen plaat
waarop wij spugen voor gezelligheid.

Geen plenzen verzuurt regenpakken
waarin wij minzaam passanten

sarren en schamper gelaarsd fijn
stampen in plassen, gekscherend.

Tot zweet ons opbreekt als in de straat
het op open riolen, op weerloze putten,

op roodgewoeld koperdraad zeikt.

Goedgehumeurd lulkoek vertrappend
honderd willen worden.

Soms, want dat niets meer hoefde,
slempend honderd willen zijn

ten einde onbekommerd voor veel geld
gezwets verkopend, hulpjes onder
kwijlend net te doen of je gek was,

incontinent aanmaningen verscheurend.

DOORZON BLUES

Men woont in rot beton en hoest
en wie niet horen wil zal nooit meer horen.

Negeert met gruwzaam spel wat
aan akkoorden onderligt, slaakt
kleppen die beter, vermorzelt

scheurt rieten, snerpt rochelt
vermaakt zich tot wreekt.

Want klopboor wacht tot buurman
wiens puistenzoon de moeder
pijpt schuimbekkend al zijn schrootjes
maalt tot moes.

Af en toe vervelen, nooit
en altijd zijn met hun volstrekte
koffers naar de absolute vriend

die alle brieven ongeopend
retour afzender stuurt.

Dat nooit eens iets of alles
het geval is maar alom
nuances gnuiven of details

– wat ook wel goed is – vult
tot aan de lippen met gebrul

dat in bescheiden sijpelen
het smetloos hemd verpest.

UIT LOGEREN

In een strak opgemaakte kuil
zich aan het koude laken warmen,
herten grazend op het dek.

Voor ogen kwam een heks, ontvleesde
botten aan haar romp, van kirren
niet meer bij. Paniek.

Waarna men weer het enge grootje
beffen wou. En in de hoek
haar afgezette benen.

Wiens afasie
zich op een piepend rijwiel door mul
zand verplaatst naar morsige cafés

waar hij publiekelijk van pijn
krimpt, zielsgelukkig.

Wie opgaf duwt wie
spartelt in moeras,

wekt indruk als was heer
aan onbesproken woord
in taal van mensen.

Tussen lillende ontbinding
trap ik mij in water voort,
mongolen en geblutste nimfen
knikken meewarig mij toe.

Ik hijg, verrek een lies,
verslik mij vies. Mijn bril

schouwt plukjes haar, voldongen
aarzen en dolende pleisters.

In het ondiepe roddelen de feeksen.

Na zich op haar als een beest
te hebben aangesteld

staar ik met een snor vol
slijm naar het plafond.

Het snurkt, een dove palm
klopt in mijn kruis.

Op het behang schrijft zich
een kalme draak van walg.

De droom had vuile voeten in de aarde
waar water tenen van de kou versteent
en tierend steeg er onkruid tot de lippen.

Toen ik vanmorgen molsgewijs mijn kop
uit het spinaziebed naar boven stak
stond er een tuinman met een spa gereed.

FEEST

Dorstende blik op de smijdige
flanken van reeuwse room morsende
hemels gekapte gevaarten,

informeer ik beleefd naar hun hobby's,
net iets te goed articulerend.

Dan bral ik mijn been moet
eraf, hoort u wel, het is rot en
uw borst ook, uw

harige borsten van vlees.

Ook strompelen kost het gezwel
dat daar niet uit kan leven,
al woekerde het liefst

naar hartelust. Gedroomde
soli die de haag der kwikken
tanden nooit passeren.

Met zweet vult zich de navel,
het mondstuk smeekt om spog.

Geen stoma biedt paniek
nog recht van spreken.

Wanneer op zijn onbeduidende eega
sluimert in vrede uw gastheer

staart u op een piepend bed
naar zo'n door zieke tantes
afgedankt dressoir met ingebonden
jaren van Het Beste,

probeert u tot het vale krieken
zo weinig mogelijk sporen
na te laten op lakens,

gebloemde, die rieken
naar aarde.

Betonnen wolken doen de zon
onzichtbaar bloeden, stinkend
uit haar bek. Potentie van

een stropdas is mijn deel.
Brengt nacht mij door met praten,
herinnert mij geen hartstocht
dan ivoren apathie.

Maar ledigheid baart liefde
te verhelpen met de hand.

En angst gaat heus weer over
als men sterft.

Hazepak huren.

Al dagen voor pasen, de fulpen
lepels gesteven, bedlegerig
eieren lakken die niemand maar

dan ook niemand verstopt of zal missen
laat staan langtandig verteren.

Met kerstmis om hazepak zeuren,
ook wijfje in hazepak lullen
en willen bekruipen.

Dit kan. Dit zou kunnen gebeuren.